

Прекршајни апелациони суд
-седница свих судија од 29.01.2018.године-

Предмет: Издвојено мишљење

На напред наведеној седници заузето је правно схватање да се надлежност прекршајног суда за вођење поступка одређује **према казни** запрећеној за конкретну радњу у моменту извршења прекршаја. Као образложење наведено је то да је донета одлука Уставног суда у том смислу, а са образложењем да се накнадно не може издати прекршајни налог за прекршај учињен у времену када је била прописана казна у распону.

Прво, сматрам да ово схватање није уопште требало да се заузима, ако се у њему констатује да је одлука Уставног суда **општеобавезна** по чл. 166.ст.2. Устава РС. Било је довољно упознати судије прекршајних судова са садржином ове одлуке.

Међутим, како се инсистирало на правној аргументацији и анализи ове правне ствари, сматрам да по овом питању постоје другачији разлози, који су објашњени у одлуци **Врховног касационог суда Кзз Пр. 10/2017 од 31.05.2017. године**. Дакле, стварна надлежност једног суда, па и прекршајних, **основна је процесна претпоставка** која мора прво да се расправи у раду суда. Тако, тај критични моменат је одређен изричито одредбом **чл. 184.ст.1 и 2. тач. 2. ЗОП-а**, када је суд дужан да по службеној дужности оцењује услове за покретање прекршајног поступка. Тек када оцени, између осталог, да је стварно надлежан, онда може донети **решење о покретању поступку**, а у противном суд је у обавези да **одбаци иницијални акт због стварне ненадлежности**. На то га обавезују и одредбе **чл. 4. и 27. Закона о уређењу судова**, којим одредбама је императивно предвиђено да суд може поступати једино ако је правна ствар са судском надлежношћу, односно да није надлежан орган управе. Дакле, у моменту извршења прекршаја постојао је пропис о прекршају који је предвиђао новчану казну у распону, те је тада био надлежан суд, али ако до доношења решења о покретању поступка буде промењен пропис који одређује новчану казну у фиксном износу, онда аутоматски настаје стварна надлежност органа управе у тој прекршајној ствари у смислу издавања прекршајног налога, те тиме плаћања половине новчане казне и неплаћања трошкова поступка. Исто тако, **примена чл. 6.ст.2. ЗОП-а** мора бити тумачена тако да се **блажи пропис мора применити у целости**, а не само у смислу, *„да се накнадно не може издавати прекршајни налог“*.

Не може се у примени начела блажег прописа по окривљеног одвајати стварна надлежност органа управе од висине запрећене новчане казне КАДА ЈЕ ТО ЈЕДИНСТВО ИЗРИЧИТО ЗОП-ом ПРЕДВИЂЕНО. Управо новоодређена стварна надлежност органа управе да издаје прекршајни налог за исти прекршај захтева

примену блажег прописа, а имајући у виду поступак издавања прекршајног налога у смислу одредаба чл. 173. ЗОП-а. Такође, одредбама чл. 168.ст.1. и 2. ЗОП-а изричито је предвиђено да се за прекршаје, за које је прописом одређена новчана казна у фиксном износу, не може подносити захтев за покретање прекршајног поступка, већ једино прекршајни налог. У тренутку доношења решења о покретању поступка суд има правно обавезујући пропис о прекршају по којем мора поступати, односно тај пропис ставио је ван снаге пропис који је постојао у време извршења прекршаја. Заузимањем оваквог правног становишта прави се неоправдан преседан у судској пракси, јер је до сада било ноторно да сваки блажи пропис дерогира строжији. Фиксна новчана казна блажа је од новчане казне у распону у већини случајева, као и у конкретном случају.

Понављам, новчану казну у овом контексту немогуће је одвојено посматрати од стварне надлежности органа управе у смислу издавања прекршајног налога. У том контексту треба имати у виду и одредбе чл. 110. ЗОП-а којима је такође суду стављено у обавезу да током целог поступка по *ex officio* пази на своју стварну надлежност, о чему води рачуна и другостепени прекршајни суд по службеној дужности сходно одредбама чл. 272. ЗОП-а, јер је реч о апсолутно битној повреди одредбе прекршајног поступка из чл. 264. ст. 1. тач. 7. ЗОП-а, али и повреди материјалног права на штету окривљеног у смислу одредбе чл. 265.ст.1 тач. 4. ЗОП-а у вези чл. 6.ст.2. ЗОП-а, јер се не сме применити пропис који предвиђа строжију новчану казну, казну у распону, уместо казне у фиксном износу. Сматрам да напред наведени разлози имају превагу над јединим датим аргументом, да се не може накнадно издавати прекршајни налог. *Да ли суд треба да води рачуна о томе када му то ниједном позитивном одредбом прописа није дато у обавезу?!? Да ли се на тај начин суд супротставља актуелној правној норми која је ступила на правну снагу, нарушавањем начела законитости из одредбе чл. 3.ЗОП-а, те да ли управо тако поступамо противно вољи номотворца да се блаже регулише инкриминација, а сам мора да води рачуна о правним последицама промена режима прекршајног гоњења?!?*

Дана 30.01.2018. године.

Судија
Предраг Димитријевић